

Határkő az Ó- és Újtestamentom emberei között

Időpont: Szentháromság utáni 5. vasárnap.

[Eredeti elhangzás dátuma: 1929. június 28. Helyszín: Nincs megjelölve]

Alapige: I. Kor. 15:19.

Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk.

Kedves Testvérek! Azok, akik tudják, hogy ebben a sorozatban a biblia női alakjaival foglalkozunk, azok most csodálkoznak ezen az igén. Nincs itt szó sem nőről, sem férfiről, csak többes számról. Most egy határkőhöz érkeztünk el, befejeztük az Ótestamentom nőalakjait, ezután a bibliában jön egy tiszta fehér lap, amelyre ez van írva: Újszövetség. Ez a határkő Ótestamentom és Újtestamentom emberei között.

Sorozatunkban eddig 19 nőalakkal ismerkedtünk meg. Voltak köztük olyanok, akiket már régen ismertünk és voltak, akikről csak most hallottunk először. Ezek között és a következő női alakok között van egy válaszfal, egy tiszta fehér lap. Ha mi be akarjuk sorozni magunkat ebbe a folyamatba és csak ez az egy határkő van, amellyel elválasztatunk tőlük, természetesen az Újtestamentom női alakjai közé sorolhatjuk magunkat. Ezen az alkalmon arról fogunk beszélni, mi választ el bennünket tőlük.

1./ Mindenekelőtt nem választ el tőlük a korkülönbség, pedig óriási különbség van köztünk. Vannak olyan nőalakjai az Ótestamentomnak, melyektől 6000 év választ el bennünket. Micsoda óriási elválasztó szakadék ez! Még száz év is milyen nagy korkülönbséget idéz elő. Ha egy 100 év előtt élt ember feltámadna, nemcsak azért érezné idegenül magát, mert más a két kornak berendezettsége, hanem azért is, mert más az ember, mint volt 100 év előtt. Nemcsak képzeletbeli elgondolás igazolja azt, hogy milyen szakadék az időbeli különbség, de nekünk is van tapasztalatunk arról, hogy öreg és fiatal összeütközése sem más, mit a kortávolságnak szakadéka. És mégis, hiába választ el tőlük sok ezer év távolsága, ez mégsem válaszfal. Ugye éreztük, mikor elvonultak előttünk az Ótestamentom nőalakjai, mennyire modernek voltak. A keretek megváltoztak, de ugyanaz maradt a kép. Kain ma bizonyosan nem furkósbottal ütné agyon Ábelt, hanem puskával lőné le, de Éva ma is éppen úgy zokogna Ábel sírja felett, mint sok ezer évvel ezelőtt. Rebeka ma nem bújtatná báránybőrbe kedves gyermekét, hanem egy hamis végrendeletet íratna, vagy olvastatna fel, de azért szeretete e megváltozott formákban is éppen olyan részrehajló lenne kedves gyermekével szemben, mint annakidején.

2./ Nem választ el tőlük fajiságunk sem, pedig tudjuk, milyen szakadék ez a különböző nemzetek között. Csak gondoljunk arra, hogy tudná-e a magyar ember úgy testvérének tekinteni a románt, vagy a csehet, mint például a hollandust, vagy az amerikaiat? Faji öntudat és a nemzeti meggyőződés olyan szakadék ember és ember között, hogy legtöbbször minden háború és egyenetlenség ebből bújik elő. És mégis, mégis hiába van köztünk és az Ótestamentom nőalakjai között egy nagy faji különbség, érezzük, hogy ők is ugyanolyan emberek voltak, mint mi. Hiába más a temperamentum, más faji vonások mögött mégis ugyanaz az emberi lélek gyötrődik és vívódik, mint ma, a sokban különböző fajiságunk alatt, gyötrődik a mi lelkünk.

3./ A mi egyházi hovatartozásunk sem választ el egymástól bennünket. Ma kínai falak épülnek a felekezetek között. Nehemiásék nem dolgoztak olyan gyorsan a kőfalon, mint amilyen gyorsan ma emelik a választófalat egyház és egyház közé. És mindannak dacára, ha van is köztünk és közöttük felekezeti különbség, mert ők pogányok és zsidók voltak, még ennek dacára is ők ugyanazok, mint mi. Lót felesége pogány volt és ugyanúgy küzdött lelke tisztaságáért, mint mi és éppen úgy elbukott, mint mi. Miriám zsidó volt, de nemzete jövődjéért való fellángolásának diadalmas hallelujájára megmozdul, visszhangzik a mi lelkünk hárfája és zengjük vele a diadaléneket, mintha csak a mi énekünk lenne. Mindezek nem választanak el bennünket tőlük, és mégis meg kell állapítanunk, hogy az a tiszta fehér lap, mégis elválasztja az ó- és újtestamentomi embereket.

Most már azt a kérdést szeretném eléd állítani, mivel vagy te több, mint az Ótestamentom embere? Ebből az igéből rá lehet mutatni, hogy két fogatkozásuk van. Az Ótestamentom nőalakjainak gondolatvilágában hiába keresünk egy gondolatot.

1./ Nincs meg bennük az élet örökkévalóságáról a meggyőződés. Ne csak Jób feleségére gondoljunk, aki ösztönzi férjét Isten megátkozására, aki azt hitte, hogy ezzel az élettel befejeződik a szenvedés – hanem gondoljunk a vallásosság tipikus alakjaira, például Annára, vagy Ruthra, kit Isten kegyelme kiválasztott arra, hogy özanyja legyen Jézusnak, és mégis figyeljük csak meg, sem Ruth, sem Anna életében nem találjuk meg az élet örökkévalóságának meggyőződését. A gyermekekben tehát csak az emlékezetben látják az élet megörökítését. Ruth is azért volt szomorú, mert úgy érezte, neve ki fog töröltetni Izrael nemzetségéből. Milyen csodálatos, hogy ezeknek az asszonyoknak még vallásos életük is erre a földi életre volt

berendezve. És mit mond a Szentírás: "Hacsak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk."

És most hadd kérdezzem meg tőled keresztyén testvérem, vajon a te egész életedben, a te vallásos életedben benne van-e az élet elpusztíthatatlanságáról való meggyőződésed? Az emberi tudatban önkéntelenül kétfelé osztódik az élet. Életre és halálra. Síron túl kezdődik az örökkévalóság. Pedig az örökkévalóság abban a pillanatban kezdődik, mikor én megszülettem. Ettől a pillanattól kezdve az én életem egy osztatlan egység, aminek nincs vége, mert csak születni lehet, meghalni nem. Még az Isten maga sem tudja elpusztítani, megsemmisíteni a lelket. Isten is csodálatosan tehetetlen az étellel szemben. Amint Isten életre hívja az embert, abban a pillanatban független az élet Istentől, mert Ő ezt így teremtette. Amit mi halálnak nevezünk, az csak átplántálódás egy más életre, vagy még ennyi sem, mintha egyik szobából átmegyek a másikba. Az élet elpusztíthatatlan, megsemmisíthetetlen hatalom e világon. Sokan gondolnak arra, nem-e irgalmatlanság Istentől a pokol és kárhozat gondolata. Akik az élet elpusztíthatatlanságát világosan látják, azok megértik, hogy Isten büntető expedíciója sem tehet mást, minthogy örök kárhozatba zárja azokat a lelkeket, akiket nem tud elpusztítani. Az öngyilkosok abban a szörnyű, bornírt mámorban élnek, hogy el tudják pusztítani azt, amit Isten sem tud megsemmisíteni.

Vannak-e ennek a meggyőződésednek életedben gyakorlati jelei és eredményei? Ilyen például elsősorban az, hogy nagyobb-e a felelősségérzeted? Az az ember, aki tudja, hogy eljön a számadás pillanata, mikor áthelyeztetünk egy másik világba, ahol egy kínosan pedáns Isten előtt állunk meg, akinek számot kell adnom minden legapróbb cselekedetemről is, annak az embernek nagyobb a felelősségérzete. Az újtestamentomi embernek először is ezzel kell nagyobbak lenni. Hadd kérdezzem meg kedves testvérem tőled, hogy mikor Isten a te életednek – annak eredményesebb szempontjából – ezt a csodálatos, hatalmas, előrehajtó rugóját megadta, nagyobbat tudott-e lendülni az életed? Szorgalmasabb vagy-e mint Ruth? Tud-e neked az örök életről való meggyőződésed több erőt adni munkádhoz, mint amit adott az önzetlen szeretet Ruthnak? Hadd kérdezzek meg, az örökkévalóság tudatában áldozatkészebb vagy-e, mint a sareptai özvegy, aki nem tudott arról, hogy minden cselekedete felelősségképes, aki nem hallotta azt, hogy aki kenyeret ad az éhezőknek, az én nekem ad! Te tudsz erről, hadd kérdezzek tehát meg keresztyén testvérem, elégedettebb vagy-e, mint a Sunamita asszony? Az örök élet kiegyenlítődének gondolata több, békességesebb megnyugvást tud-e adni, mint a Sunamita asszonynak? Ha te ezekre nem tudsz hatalmas igennel felelni, akkor meg kell állapítanom, hogy semmivel sem vagy több, mint az Ótestamentom asszonyai.

Abban kellene jelentkezni különbségünknek, hogy nagyobbaknak kellene lennünk. Aki tudja, minden bűn számadásra fog vonatni, annak más szemmel kell nézni a bűnre, mint aki csak a földi életre rendezte be életét. Félsz-e te a büntől? Ha te azt hiszed, Krisztus kegyelme neked szabadságot ad arra, hogy élhatsz a bűnben és majd az utolsó pillanatban odafordítja feléd fejét a keresztről és meg fogja nyitni az örök élet boldogságát számodra, akkor nagyon csalódol. Ha te ezt gondolod, hadd mutassak rá a Krisztus keresztye mellett fél méternyire álló másik keresztre, ahol egy ember Krisztus keresztyének tözsomszédtségében kárhozott el. Ott van egy sereg ember Krisztus keresztye alatt, akikért maga Krisztus imádkozik: Atyám, bocsásd meg nekik, mert nem tudják, hogy mit cselekszenek. Érted-e? Krisztus imádkozott értük és mégis elkárhoztak! Oh, keresztyén testvérem, szeretném, ha megremegne lelked arra a gondolatra, hogy Krisztus közvetlen közelében is el lehet kárhozni.

A tiroli hegyek közt van egy köemlék, melyet egy borzalmas szerencsétlenség után emeltek. Az emlék egy lovastól lezuhanni készülő szekeret ábrázol, alatta ez a vers van írva hevenyészett fordításban: "Az ideigvalóságból az örökkévalóságba nincs messze az út. Reggel tízkor indultam el és tizenegy órakor már otthon voltam." Kedves testvérem, az az ember, aki tudja, hogy a földi élet megsemmisíthetetlen és eljön a számadásnak ideje, aki tudja, hogy elindulunk 10 órakor és 11-re nem oda érkezünk, ahova akarunk, hanem Isten ítélőszéke elé, az az ember jobban fél a bűn elkövetésétől. Mondd kedves testvérem, jobban félsz-e te a büntől és szentebb-e az életed, mint az ótestamentomi asszonyoké?

2./ Van még egy fogyatkozásuk az ótestamentomi asszonyoknak, hogy nekik nincs személyes kapcsolatuk Krisztussal. Nem azt mondom, hogy nincs Krisztusuk, volt nekik is, Évának is megvolt az ígéletben: Egy ígérete volt, hogy fog jönni valaki, asszonytól született Megváltó, aki fejére fog taposni a kígyónak. Nekik is volt Krisztusuk, de Krisztus csak eljövendő álmokkép volt számukra. Mennyivel vagy te több az ótestamentomi asszonyoknál, ki tudod, hogy Krisztus nem délibáb? Neked már van Messiásod, van Krisztusod! Érted, keresztyén testvérem, már megvan és nemcsak álmokkép. Hadd kérdezzem meg tőled, van-e személyes viszonyod Krisztussal? Vagy nem több Krisztus neked, mint a történelem egy nagy alakja? Vagy csak úgy nézel rá, mint lelked álmokképére? Kedves testvérem, ha Krisztus a te számodra csak egy visszajáró, gyönyörű gyermekkori kép, mint a Csipkerózsza története, akkor semmivel sem vagy több, mint az Ótestamentom asszonyai. Éppen ez választja el az ótestamentomi embereket az újtestamentomiaktól, hogy személyes viszonyban vannak Krisztussal.

Arról nem akarok beszélni, hogy hogyan kell jelentkezni életedben annak, hogy személyes viszonyban vagy Krisztussal. Csak azt mondhatom, hogy akivel én személyes

viszonyban vagyok, azzal én érintkezem, beszélgetek, azt szeretem, attól én tanácsot kérek és kapok. Megvannak-e nálad ezek a szimptomák? Ha nincsenek meg, akkor nincs személyes viszonyod Krisztussal, akkor egy ítéletet mond rád az Írás: "Akkor te minden embernél nyomorultabb vagy". Oh, ez egy rettenetes ítélet! Valaki azt mondhatná, hogy itt Pál apostolnak egy kicsit elszaladt a tolla. Hogy lehet ezt megállapítani, ki illetékes arra, hogy megállapítsa, hogy én vagyok ezen a földön a legnyomorultabb? Én megmondom őszintén, sok nyomorultat láttam ezen a világon, hogy a lélegzetem is elállott, úgy éreztem, ennél mélyebbre már nem süllyedhet ember, és meg kellett tapasztalnom, hogy még annál nagyobb nyomorultak is vannak. Itt egy ember, Pál apostol, Isten lelkétől vezetve megmondja: ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk! Akinek van Krisztusa, akinek kellene, hogy legyen, és csak ebben az életben reménykedik és bízik Krisztusban, az a legnyomorultabb ember. Ez az ó- és újtestamentumi embereknek csodálatos összekeveredése.

Lehet, keresztyén testvérem, hogy magadra ismertél az Ótestamentom embereiben, lehet, hogy ma rájöttél arra, nem vagy méltó, hogy az Újtestamentom emberei közé soroztassál. Lehet, megérezted, hogy neked mondja Pál apostol, hogy e világ utolsója vagy. Keresztyén testvérem, hadd kérjelek, nem én, de az Istennek embereket kereső Szentlelke, hogy addig találd meg az örökkévalóság felelősségre való szent ösztönzését, addig találd meg a Krisztusban való szent reménységet és kapcsolatot, amíg egyszer meg nem kell állapítanod saját magadról, hogy oh, én vagyok, én vagyok e világ legnyomorultabb embere, teremtése. Ámen.